

ÇOCUĞA DEVAMLI SÖYLENEN ANNE, HATALARI DÜZELTEMEZ

Çocuklara çok konuşmak, çok söylenmek anne-babayı itici yapmaktadır. Kaldı ki yanlış bir davranışı çocuğa söyleyip ardından o yanlış bizim düzeltmemiz, çocuğun o yanlış davranışı düzeltmesini de sağlamaz. Az ve öz konuşarak çocukları sağırlaştırmamak gerekir.

Bir gün bir öğrencim odama gelerek, "Bana bir elektrikçi lazım hocam." dedi. Ben de, "Benimle ne ilgisi var bu meselenin, git atölyede yardımcı olurlar." dedim. Öğrenci, "Hocam anlatayım, belki sizi de ilgilendirir." dedi ve oturup anlatmaya başladı:

- Hocam bizim evde elektrik tesisatı yanlış döşenmiş. Her gün eve vardığımda zile basıyorum, annem kapıyı açıyor ve hemen konuşmaya başlıyor: "Ne bu üstün başın. Ben seni böyle mi gönderdim? Çantanın yeri burası değil, odana götür bakayım. Çorapları da sepete at, hemen odana geç, üzerini değiştir ve ödevlerini yap, yoksa baban gelince söylerim, bu sene karne nasıl olacak bakalım, o kadar masraf ediyoruz." Bu durum her gün oluyor hocam. Anladım ki annemde problem yok. Problem elektrik tesisatında: Elektrik tesisatı döşenirken kapının zili yanlışlıkla annemin çenesine bağlanmış. Zile basınca annemin çenesi de hareket etmeye başlıyor. Hocam, bir elektrik teknisyeni bulup annemin çenesi ile zil arasındaki bağlantıyı kesmem gerek.

Öğrencimin anlattığı bu olaydan da anlaşılacağı gibi çocuklar, çok konuşulmaktan, çok eleştirilmekten çok hoşlanmıyorlar. Genellikle evde anneler çok iş yapıyorlar ve yaptıkları işle ilgili çok konuşuyorlar. Örneğin evi toplarken, "Ben, sizin köleniz miyim, nedir bu çektiğim sizden, daha yeni topladım ben buraları, bu örtünün hali ne, bu çorabın yeri burası mı, başka kadınlar gibi çıkıp gezemeyecek miyim ben, niye bitmiyor bu evin işleri vs..." şeklinde konuşmalar uzayıp gitmektedir. Böyle bir durumda baba ya da çocuklar: "dur anne biz yapalım" demezler. Aksine, "Annemin her zamanki hali hem konuşur, hem yapar." derler. Hem konuşup hem yapıldığında da anne, itici olmaktadır. Hem iş yapıp hem itici olmak da hoş değildir. Yani annelerin bir karar vermeleri gerekiyor. İş yaparken ya konuşmayacaklar ya da işi yapmayı konuşacaklar. Bu kararı vermek çok önemlidir. "Bu çorabın yeri burası mı oğlum?" demeli ve o çorap 6 ay da kalsa ellememeliyiz ki kararlılığımızı göstermeliyiz. Ya da çorabı götürüp sepete atarken hiç söylenmemeliyiz ki yaptığımız iyiliği başa kakmış olmayalım.

Yanlış bir davranışı çocuğa söyleyip ardından o yanlış bizim düzeltmemiz, çocuğun o yanlış davranışı düzeltmesini sağlamaz. Çocuklara çok konuşmak, çok söylenmek anne-babayı itici yapmaktadır. Az, öz konuşarak çocukları sağırlaştırmamız gerekmektedir. Söylediğimiz sözler bir amaca hizmet etmelidir. Devamlı söylenen sözler, aile içi iletişimi olumsuz etkilemektedir.